

Rasspecifik avelsstrategi
för
Faraohund

Enligt uppdrag
Madelene Lönn och Monica Lundqvist (2005)

Revidering enligt uppdrag
Madelene Lönn och Monica Lundqvist (2013)

Svenska Faraohundklubben

INNEHÅLLSFÖRTECKNING	sid.	
RASSPECIFIK AVELSSTRATEGI	3	
RASENS HISTORIK	4	
STATISTIK – kullar och registreringssiffror	5	
FUNKTION	6	
Målsättning	7	
MENTALITET	7	
Målsättning	9	
HÄLSA	9	
Patella	9	
Höftleder	10	
Allergier/hudproblem/autoimmuna sjukdomar	10	
Tumörsjukdomar	10	
Kryptorchism	11	
Försäkringsstatistik	11	
Målsättning	12	
AVELSSTRUKTUR/POPULATION		12
Inavelsgrad	12	
Hanhundsanvändning	13	
Målsättning	13	
EXTERIÖR	14	
Målsättning	15	
HANDLINGSPLAN	16	

Viss text är hämtad ur ”Faraohundboken”, Svenska Faraohundklubben, 1999

Rasspecifik avelsstrategi

Svenska Faraohundklubbens målsättning är att främja avel av sunda, mentalt och exteriört goda hundar samt att bevara rasens specifika egenskaper som jakthund i enlighet med rasstandarden och dessutom anpassade till samhällets krav.

Rasens utveckling grundas på uppfödarnas val av avelsdjur samt på den användning som dessa får. Ärftlig variation är en förutsättning för rasens möjlighet att fortleva. Därför skall aveln vara målinriktad, långsiktig och hållbar. Med hållbar menas att den inte leder till brister avseende hälsa, mentalitet, funktion eller naturlig fortplantningsförmåga och inte heller tömmer rasen på genetisk variation.

Svenska Faraohundklubben ansvarar tillsammans med Svenska Vinthundklubben och Svenska Kennelklubben för faraohunden och dess utveckling i Sverige.

Avel och uppfödning skall ske i överensstämmelse med djurskyddslagstiftningen och Svenska Kennelklubbens grundregler.

Utöver detta skall Svenska Faraohundklubben verka för:

- att fortlöpande följa hälsostatus. I nuläget (2012) finner vi inte längre en ökning av förlossningskomplikationer eller tumörsjukdomar, men vi behöver ha uppmärksamhet framöver på vad som händer beträffande sköldkörtel och ögon
- en ökad genetisk variation och minskad inavelsgrad
- att bibehålla rastyp både vad gäller exteriör, funktion och mentalitet, samt särskilt beakta och minska förekomsten av tandförluster
- att rasen får förbättrad riskklass hos försäkringsbolagen

Rasens historik

Att faraohunden är en mycket gammal ras och att den är av vindhundstyp är väl inte något att tveka om. Var den egentligen härstammar ifrån går inte att med säkerhet fastställa, men som namnet visar är en av teorierna att rasen ursprungligen kom från Egypten. Bilder finns på hundar med röd, kort päls och stora uppåtstående öron. Det finns också texter från faraonernas tid där "den röda hunden" beskrivs. Fenicierna skall ha tagit denna hund med på sina resor runt Medelhavet och därmed skall olika nya raser ha uppstått där andra inhemska raser fanns. Malta, som utnämnde rasen till sin nationalras 1978, har gjort anspråk på att vara rasens ursprungsland. Att rasen funnits på öarna där väldigt länge är inte något som behöver ifrågasättas. Men om det var fenicierna som tog med sig hundarna dit eller om rasen "uppstod" på Malta, därom tvista de lärde.

Från Malta till England

På 1960-talet kom de första faraohundarna till Storbritannien. Något enstaka exemplar hade importerats dit tidigare, men först nu fick rasen några riktiga entusiaster som tog tag i aveln och därmed tryggade rasens fortbestånd utanför Malta. Från Storbritannien har rasen sedan spritts till Australien, Afrika, Amerika och övriga Europa. Några få hundar har också importerats från Malta till Europa och Amerika. Numera med dagens möjligheter finns också ett utbyte mellan dessa kontinenter. Däremot minskar rasen drastiskt på Malta, bl a för att de i och med inträdet i EU inte längre får jaga kaniner på samma sätt som man tidigare gjort. Rasen är en ren jakthund på Malta och i och med att man inte får jaga med dem så minskar böndernas intresse för rasen. Endast undantagsvis registreras något exemplar av rasen. Det är omöjligt att uppskatta antalet individer på Malta i dagsläget.

Rasen kommer till Sverige – och härifrån

Till Sverige kom den första faraohunden 1971. Hon följdes under ett par år av knappt 10-talet importer, som nästan alla användes i avel. Den första kullen föddes 1974 och den följdes mycket snart av två kullar hos andra uppfödare. Så redan från början fanns tre uppfödare inom rasen. Efter de första importerna har genom åren endast några stycken importerats från Storbritannien. Två har importerats från Malta, en 1978 och en 2001. Ett 10-tal finska hundar samt ett par norska har importerats. Några även från Ryssland och Storbritannien på senare år. Nästan samtliga dessa har dock svenska hundar i stamtavlan.

Utöver detta har avelsutbyte över gränserna funnits mellan Danmark, Finland och Norge. Svenska hundar har exporterats till de skandinaviska länderna, Tyskland,

Tjeckoslovakien, Holland, USA, Baltikum, Storbritannien, Italien, Frankrike, Grekland, Ukraina, Australien, Sydafrika, Ryssland och Japan.
Sperma har skickats till Australien, USA och Nederländerna.

Statistik – kullar och registrerings-siffror (se även Avelsstruktur/population sid. 12-13)

Under rasens första 30 år i Sverige föddes 67 kullar, fram t o m 2003 är antalet 75 och t om 2011 110 stycken. Snittet har legat på ett par kullar om året för att på 2000-talet ha ökat till ett snitt på 4 kullar per år.

Kullstatistik Sverige

74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98
2 1 0 3 1 2 2 3 3 1 2 3 2 2 2 5 3 4 2 2 2 2 4 2 2

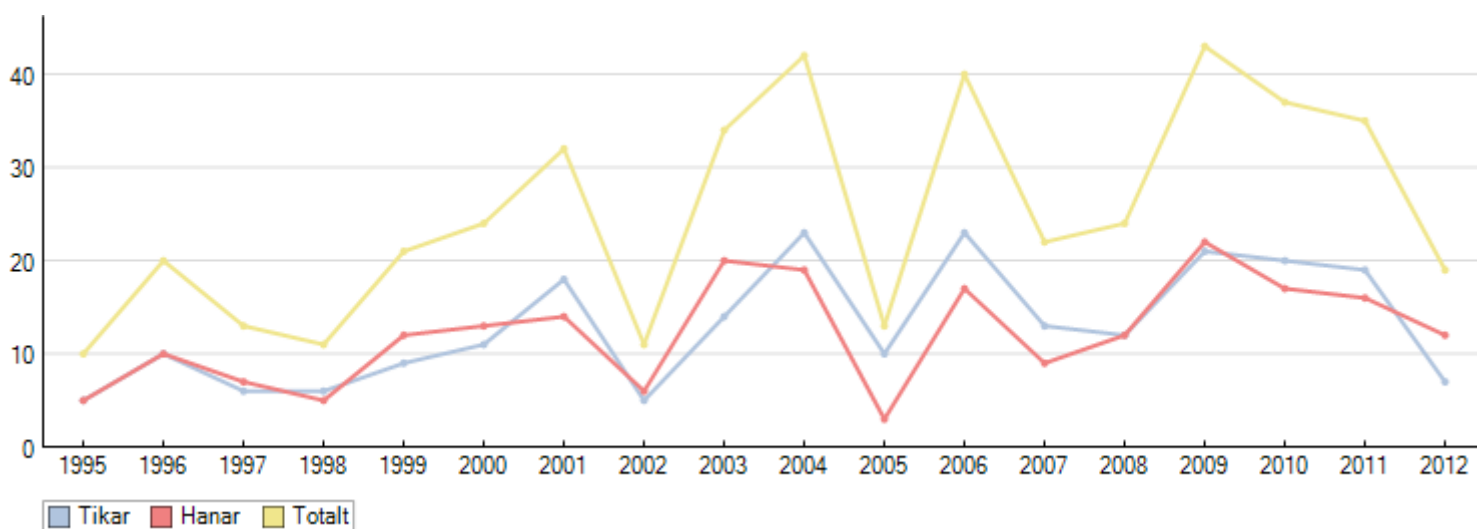
99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
2 4 4 3 5 6 3 6 2 6 3 5 4 2

Registreringsstatistik Sverige

71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95
1 0 5 29 8 0 16 7 9 11 12 20 9 12 18 6 11 11 20 12 20 13 9 9 10

96 97 98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
20 13 11 21 24 32 11 34 42 13 40 22 24 43 37 35 19

Registreringsstatistik för 1995 – 2012 från SKKs Avelsdata

Registreringsstatistik Storbritannien

93 94 95 96 97 98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
15 30 29 25 46 17 23 20 17 14 13 35 20 21 9 27 36 38 29 12

Registreringsstatistik Australien (går inte att få fram längre)

86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 00 01 02 03 E/T
23 24 18 21 24 32 42 40 45 37 25 25 28 26 23 14 17 20

Registreringsstatistik USA

91 92 93 94 95 96 97 98 99 00 01 02 03 07 11 12 (övr. år E/T)
114 93 118 71 110 112 114 114 88 81 113 112 129 145 151 153

Registreringsstatistik Danmark

98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
5 3 0 0 1 2 2 1 2 0 2 10 2 4 6

Registreringsstatistik Finland

73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97
2 0 7 9 0 4 6 8 15 10 22 18 7 15 17 18 18 25 15 25 9 26 25 16 1

98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
20 20 10 11 22 16 34 27 20 24 41 49 29 14 4

Registreringsstatistik Norge

93 94 95 96 97 98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12
1 1 8 0 7 0 10 0 3 1 21 7 17 11 2 0 2 11 1 1

Registreringsstatistik Tjeckien (Visar födda valpar hos uppfödare)

92 93 94 95 96 97 98 99 00 01 02 03 04 05 06 07 08 09 10
6 4 10 16 2 3 4 19 22 20 19 14 37 11 19 23 30 30 23

Vi har inte lyckats med att få fram någon statistik ifrån Ryssland, men ett antal kullar har fötts där de senaste åren.

Funktion

Allmänt

Rasen är mest känd som kaninjägare eftersom det är den vanliga beskrivningen. Den har också använts som ”vakthund” då den med sin vaksamhet uppfattar saker i sin omgivning och varskor medelst skall att något är utöver det vanliga. Däremot är faraohunden ingen vakthund i dess rätta bemärkelse då den generellt inte har någon större skärpa.

Nuläge

Idag är rasen mest en sällskapshund med en stark instinkt för att jaga. Vi har i flera europeiska länder liksom i USA möjlighet att låta våra faraohundar hålla sin instinkt vid liv genom lure coursing både som träning och tävlingsform. De svenska faraohundarna har ett stort mått av jaktinstinkt och de känns väldigt ursprungliga i sitt sätt att vara. Faraohundklubben har varje år sedan 2011 ett LC-derby för rasen på ett av de av SvVK arrangerade proven för att locka fler att delta på LC-prov.

Målsättning

Klubben och uppfödarna ska verka för att våra hundar behåller sin instinkt och sin rörlighet, så att vi inte bara får en vacker utställningshund eller lika illa, en utställnings- och en jakttyp. Ett sätt är att meritera hundarna både på utställning och på LC-prov.

Mentalitet

Allmänt

Faraohunden är till sin läggning en rätt livlig och alert hund som älskar att vara sin ägare till lags. Den är snäll och vänlig, men kan på grund av sin kreativitet kräva ett visst tålamod av sin omgivning, speciellt under uppväxttiden. Rasen är väldigt sällskaplig och lämpar sig inte att vara ensam åtta timmar per dag. Om faraohunden kräver en del tålamod av sin ägare så har den inte så mycket av den varan själv. Den är impulsiv och lever i nuet.

Rasen är mycket läraktig. Den fattar snabbt vad den skall göra. Den är påhittig och kan själv lösa olika problem.

De flesta faraohundar har en rätt stark jaktinstinkt, speciellt om de lever i flock. En ensam faraohund är ofta lättare att kontrollera genom lydnadsträning och andra kontaktövningar. Faraohunden har också drag av envishet och kräver konsekventa ägare.

Rasen har mycket humor. Hundarna älskar att leka och busa. De skrattar ofta och gärna när de är glada och visar då hela tandraden. De griper också gärna tag med tänderna och håller om en hand eller arm för att få kontakt när de är glada.

En del faraohundar är ganska ”pratsamma” (gnäll, skall eller bara ”prat”) medan andra individer kan vara i stort sett tysta. Väldigt individuellt alltså, men pratsamheten kan till viss del stävjas genom att ägaren är påpasslig med valpen/unghunden.

Rasen älskar att bädda ner sig och ha det skönt, att vara nära sina två- och fyrbenta flockmedlemmar och att vara uppskattad. En omtyckt faraohund är i de allra flesta fall en trevlig faraohund.

Faraohunden har ett stort mått av charm! Den kan vara väldigt intensiv i sina olika känslouttryck, extremt glad, aktiv, trött osv. Den är självständig men ändå väldigt tillgiven.

Faraohunden är normalt inte rädd och ängslig av sig. Den kan ha en rätt besvärlig ”spökperiod” under uppväxten, men om inget händer då som bekräftar att något är farligt, så går det över och man kan se det som en parentes i ett annars helt normalt hundliv.

Den här beskrivningen av faraohunden stämmer bra in på de hundar vi har i Sverige idag. Den stämmer också väl överens med hur rasen varit ända sedan den kom till Sverige i början av 70-talet.

Historik

Det har i Sverige funnits ett fåtal riktigt rädda hundar och ett fåtal hundar med skärpa. Generellt tenderade många tidigare att vara något skygga eller aningen reserverade och ”ointresserade”. De var självständiga och med mycket jaktinstinkt.

Nuläge

Generellt är dagens faraohundar mer tillgängliga och ”öppna” än på 70- och 80-talen. De har fortfarande mycket jaktinstinkt.

Enkäten 2011 visar att 99 % (av 113 svar) av hundarna är trevliga mot främmande människor. 85 % av hanarna och 90 % av tikarna är trevliga mot andra hundar. Däremot är 52 % rädda för något enligt enkäten. Det är en fråga som kräver mer djupdykning i texten för att förstå. Om man läser kommentarerna så tycks de flesta av dessa gälla unga hundar som har sin ”spökperiod”, något som är karakteristiskt för rasen och skrivs om bl a i Faraohundboken, liksom hur man hanterar detta. Men några punkter måste nämnas:

Rädsla för:

Skott	19 st (16,8 %)
Åska	7 st (6,2 %)
Fyrverkerier	29 st (25,7 %)

Målsättning

Vi ska föda upp mentalt stabila hundar som klarar sig bra i dagens samhälle. Vi ska inte acceptera nervösa hundar. Det måste dock finnas en viss acceptans/förståelse för den reserverade sidan hos rasen, så vi inte gör om rasen till ”labradorer” och tappar det rastypiska och ibland lite kattlika och fjära.

Det är uppfödarnas ansvar att endast avla på stabila hundar med rastypiskt temperament. Rasklubben och uppfödarna har ett gemensamt ansvar att informera blivande/nya faraohundägare om rasens sätt, både negativt och positivt, och hur man på bästa sätt förstår och uppfostrar sin valp till en trevlig faraohund.

Vad beträffar rädsla för skott/åska/fyrverkerier är det något som vi får följa framöver hur utvecklingen är. Det är ytterligare något som uppfödarna måste ha i åtanke vid val av föräldradjur samt att de lär sina valpköpare hur de tränar för att få sin valp trygg.

Hälsa

Allmänt

Faraohunden har sedan den kom till Sverige på 1970-talet ansetts vara en mycket frisk ras. Trots detta återfinns den hos försäkringsbolagen i den näst sämsta riskklassen hos Agria (premieklass 8 av 9). Detta beror dock på att det är en mycket liten population och att varje sjukdom/skada därför får stort genomslag i statistiken.

I 2011 års enkät anser 84 % att deras hund är fullt frisk.

Historik, nuläge och framtid per sjukdom/defekt

Patella luxation

Den enda rasspecifika sjukdomen som förekommer på rasen är en form av patella luxation, som oftast uppträder på den unga hunden mellan 6 och 18 månaders ålder. Denna form av patella luxation innebär att ledbanden i knäet förlängs och att knäskålen då inte kan hållas på plats.

I en kull som fötts i Sverige har dock patella luxation påvisats som berott på defekter i skelettet. Det var hanhundarna i kullen som drabbades, men hela kullen belades av uppfödaren med avelsförbud. Kullen var uppfödd på valpfoder och de drabbade hundarna fick mycket motion under uppväxttiden. Det är inte belagt vad som orsakade defekterna.

Sedan 1995 kan man i försäkringsstatistiken återfinna 5 stycken ersatta patella luxationer och uppskattningsvis har vi i Sverige haft ca 11 fall sedan början av 1970-talet. Medveten avel har minskat förekomsten i Sverige och patella luxation är i dagsläget inget stort problem. Fortsatt medvetenhet och att framför allt inte avla på hundar med patella luxation är dock viktigt för framtiden.

Höftleder

Ett fåtal svenskfödda/svenskägda hundar har röntgats. Ett fall av lindrig dysplasi har påvisats. Inga hundar i Sverige har haft synbara symptom, men för framtiden är det viktigt att uppfödarna är medvetna och på frivillig basis gör stickprovskontroller genom röntgen.

Allergier, hudproblem och autoimmuna sjukdomar

Allergier och överkänslighet förekommer på rasen. Det har inte varit så många fall av svåra allergier och hudåkommor genom åren, men enstaka foderallergier och reaktioner mot vissa ämnen är kända. Likaså att allergiska reaktioner förekommer mot bi/getingstick och mot vissa vacciner. Av de senare är det framför allt levande vacciner som många individer reagerar emot och det är något som blivit vanligare i och med att avdödat vaccin inte längre finns att tillgå och likaså på g a att det under de senaste åren varit vanligt att vaccinera mot leptospiros. Det är viktigt att vi framöver ser till att veterinärerna får reda på och rapporterar vidare när våra hundar inte tål vaccinerna.

Vad beträffar de autoimmuna sjukdomarna har fram till 2003 ett fall av Addisons och ett fall av okänd autoimmun sjukdom påvisats på relativt unga hundar, vilket är något vi måste vara uppmärksamma på. Ytterligare ett fall av Addisons har påvisats mellan 2004 och 2011.

Tumörsjukdomar

Totalt sett den vanligast förekommande ersättningsorsaken på rasen hos försäkringsbolagen, och även i enkäterna. Det rör sig då om flera olika slags tumörer, allt ifrån juvertumörer till skelettcancer och godartade knölar. Vi vet fortfarande för lite om de olika cancerformerna och vad som kan vara miljöpåverkan. Det är bra om uppfödarna även fortsättningsvis kan notera vilka olika typer de stöter på så att vi kan bli uppmärksamma på om någon eller några

typer är/blir vanligare förekommande än andra. I enkäten 2011 (113 svar) har vi totalt 15 fall av tumörer varav 10 godartade och 5 elakartade. De elakartade har i samtliga fall varit på hundar 8 år och äldre och med en övervikt hos tikar. De godartade är jämnt fördelade mellan hanar och tikar.

Kryptorchism – enkel- och dubbelsidig

Defekter i testiklarnas nedvandring till pungen leder till att den ena eller båda testiklarna är belägna i ljumsken eller bukhålan.

Vanligt förekommande på 1970-talet. Mindre vanligt idag p g a medveten avel, men det förekommer. Det är viktigt att uppfödarna kontrollerar hanhundens status, speciellt när man använder avelshund utomlands där inte de svenska reglerna för utställning och avel gäller.

De vanligast förekommande sjukdomarna på rasen enligt försäkringsstatistiken mellan 1995 och 2011 enligt statistik från Agria, If och Folksam.

<u>Skada/sjukdom</u>	<u>Antal ersättningstillfällen</u>	
	1995-2003	2003-2011
Tumörsjukdomar (samtliga typer)	15	13
Traumatiska skador	12	14
Mag-/tarmkatarr	6	9
Livmoderinflammation	4	1
Kejsarsnitt/förlossningskomplikationer	7	1
Patellaluxation	2	3
Polyuri (hunden kissar mycket)	3	2
Addissons sjukdom	4 (1 gång/år, trol. samma hund)	1
Epileptiska kramper	1	0
Atopi/klåda, övr hudåkommor	5	11
Kronisk analsäcksinflammation	2	2
Diskbråck, rygg	1	1
Inflammationer, övr	3	7
Magomvridning	0	1
Sköldkörtel, nedsatt funktion	1	1

Detta är väl i överensstämmelse med enkäterna 2004 och 2011, inte vad gäller exakt antal, men att tumörsjukdomar och traumatiska skador är vanligast förekommande,

samt att övriga sjukdomar förekommer. Försäkringsstatistiken är svårtolkad, det man inte vet är om flera diagnoser ställts samtidigt på samma hund, t ex vid hudåkommorna, där 8 st angett något problem med detta.

Det har framkommit i 2011 års enkät att epileptiska anfall förekommit på 3 individer. Av detta syns inget i tillhandahållen försäkringsstatistik. I enkäten finns också 3 fall av sköldkörtelproblem (1 enligt statistiken).

Tre fall av s k Dry eye, KCS, har meddelats i enkäten. Inget av dessa återfinns i försäkringsstatistiken.

Målsättning

Uppfödarna ska hålla sig informerade och endast avla på friska hundar. Dessutom med stickprovskontroller eller vid misstanke om sjukdom/defekt kontrollera genom undersökning hos veterinär. Rasklubben ska löpande hålla sig informerad och informera medlemmarna om det aktuella hälsoläget och om förekommande statistik och artiklar. Inget krav på HD-röntgen eller patellaundersökning i nuläget. Uppföljning vad gäller sköldkörtel och ögon.

Avelsstruktur/population (se även avsnitt om kullar och registreringssiffror sid. 5-6)

Inavelsgrad

Den genomsnittliga inavelsgraden bör ligga under 2,5 % enligt Tabellmetoden, som bl a används i Lathunden. En rekommenderad nivå för rasers långsiktiga fortbestånd är under 6,25 % (motsvarar kusinparning).

Totalt sett fram till och med 1997 hade vi på rasen en inavelsgrad på 8,13 % (55 kullar). T o m april 2003 är den genomsnittliga siffran 8,70 % (75 kullar) och t o m 2011 8,06 % (110 kullar). De höga siffrorna är rätt lika fördelade bland uppfödarna i Sverige, vilket till stor del beror på den lilla population vi har haft att tillgå. Men med de senaste årens förbättrade möjligheter att importera hundar och sperma så har det geografiska området, och därmed också avelsbasen, ökat, vilket i sin tur kommer att påverka inavelsgraden positivt framöver.

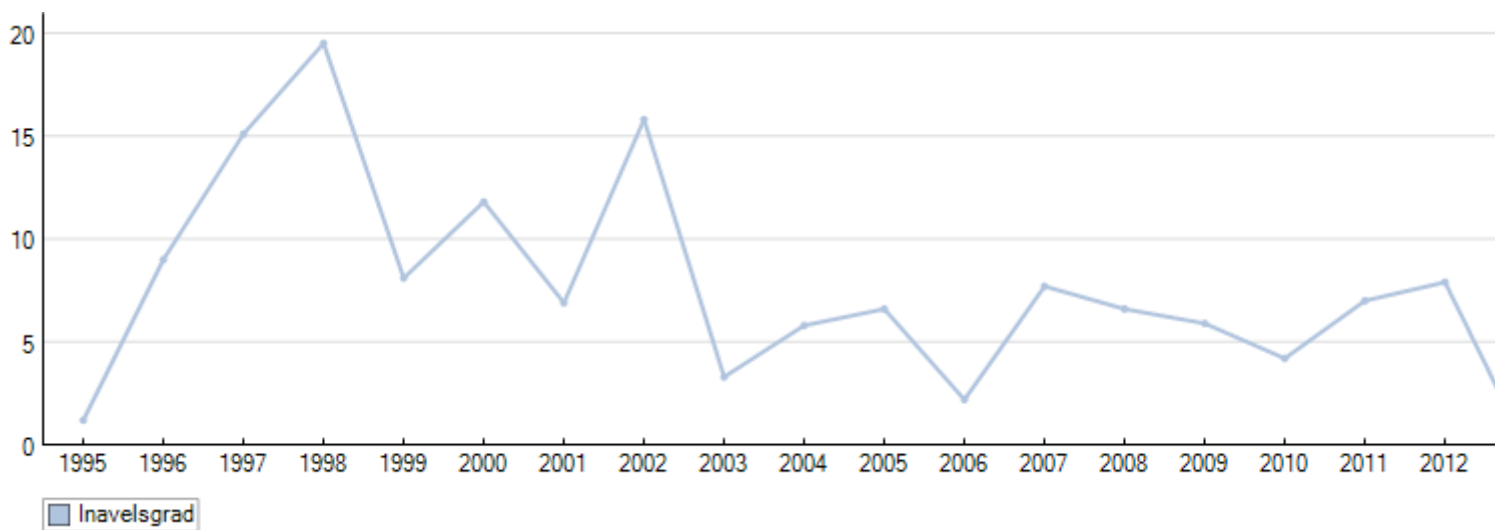
Inavelsgrad

74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
8,3	9,4	-	6,5	10,2	0,0	9,1	17,1	9,5	6,6	3,0	4,2	5,1	3,9	5,2	8,2	8,8

91	92	93	94	95	96	97	98	99	00	01	02	03	04	05	06
5,6	2,6	12,7	25,7	1,2	9,0	15,1	19,5	8,1	11,8	6,9	15,8	3,3	5,8	6,6	2,2

07 08 09 10 11 12
7,7 6,6 5,9 4,2 7,0 7,9

Inavelstrenden för 1995 – 2012 från SKKs Avelsdata. Inga kullar finns ännu med för 2013.

Det är för vår ras önskvärt med en ökad genetisk variation och att vi försöker bredda avelsbasen för att rasen ska kunna fortleva och vara motståndskraftig mot sjukdomar. En hög inavelsgrad innebär en dubblering av gener, som medför att genetisk variation förloras.

Hanhundsanvändning

Generellt anses att ett sätt att minska inavelsgraden är att begränsa användningen av varje enskild hanhund. Den allmänna rekommendationen i små populationer är att en enskild hanhund bör bli far åt högst 5 % avkomma som produceras av en generation avelsdjur (ca 5 år). Då vi på rasen har ett årssnitt på ca 30 valpar den senaste 5-årsperioden skulle det innebära ca 8 valpar för en enskild hanhund eller 1 kull. Inom Faraohundklubben nöjer vi oss i nuläget med rekommendationen om inavelsgraden, då ingen matadoravel finns på rasen. Några hanar/tikar har två eller tre kullar i Sverige.

Målsättning

Det är önskvärt att inavelsgraden minskas för en ökad genetisk variation på rasen. Målsättningen var minska den till ett årssnitt på högst 6,25 % inom en 5-årsperiod. Detta klarade vi av, men nu ser vi en ökning under 2011 och 2012 som vi hoppas är tillfällig. Målsättningen är nu att på 3 års sikt få ner inavelsgraden till högst 6,25 och på 5 och 10 års sikt att hålla inavelsgraden kvar därunder. Det är uppfödarnas ansvar att se till att så många individer som möjligt används i aveln för att utnyttja varje generations möjligheter och därmed också att motverka enskilda hundars överutnyttjande i aveln.

Exteriör

Allmänt

Faraohundens funktion som kaninjägare innebär att den måste vara mycket smidig, ha fria, flytande rörelser och ha en utomordentlig reaktionssnabbhet. För att kunna accelerera snabbt och vända på en femöring krävs att den är i mycket god men inte överdriven muskulär kondition.

Rasen är lätt rektangulär med normal benlängd. Den är inte lågställd eller lång, inte heller högställd och luftig eller kort. Den ska ha en, för en vindhund, välbalanserad helhet med måttliga vinklar och en måttligt uppdragen underlinje.

Huvudet är kilformigt med en ordentlig underkäke och fulltandat bett. Den har rörliga, stora men ändå proportionerliga öron. Bröstkorgen ska nå ner till armbågen, men inte nedanför, på den vuxna hunden. Tassarna ska klara stenig terräng och får inte vara lösa och flata utan väl knutna och till formen mitt emellan katt- och hartass.

Historik

De första importerna till Sverige kom ifrån tre kennlar i England och alla utom en var släkt med varandra ett par generationer bakåt i stamtavlan. De var av olika typ, storlek och kvalitet – en ganska ojämn skara. De var väldigt olika vad gällde både typ och detaljer, som hårlag, huvuden, tassar, öron- och kroppsform. Detta var kanske självklart eftersom faraohunden på Malta varierar mycket både i storlek och typ och maltesiska hundar fanns mellan ett och fyra led bakåt i stamtavlorna.

På de ca fyrtio år som rasen funnits i Sverige har den blivit mycket mer homogen och kvalitén har förbättrats avsevärt.

Nuläge

Våra svenska faraohundar håller världsklass och är eftertraktade av uppfödare runt om i världen. Vi har en mycket hård konkurrens i utställningsringarna och generellt hög kvalitet på de utställda hundarna. Rasen har generellt mer enhetlig typ nuförtiden även om olika ”familjer” lätt kan urskiljas.

Enligt enkäten 2011 har i stort sett samtliga hundar ett korrekt saxbett (99 %). Däremot saknas tand/tänder hos 20 % av de vuxna hundarna, vilket är mer än förväntat.

Målsättning

Med den idag så utslätade rasstandardens är det viktigt att förmedla rasspecifika detaljer till de nya hundägare och uppfödare som tillkommer inom rasen. Ordet ”måttligt” genomsyrar det mesta inom rasen och likaså ordet ”balans”.

Vi bör sträva efter att hålla hundarna inom standardens ovanligt generösa gränser.

Det är också av största vikt att ta vara på den variation som finns i både typ och detaljer, samt ta vara på de individer som utmärker sig genom sin goda mentalitet och/eller mycket rastypiska och/eller anatomiskt korrekta detaljer utan att kanske själva vara ”utställningsstjärnor”. Flera olika ”typer” finns inom rasen och alla har de ett berättigande. Ingen ”typ” är mer rätt än någon annan. Vi måste acceptera att olika modeller finns, så länge det är en faraohund man har framför ögonen. Men inom varje ”typ” ska det självklart vara kvalitet.

Ett litet utropstecken för tandförluster. Uppfödarna måste hålla koll så att dessa inte ökar, utan snarare minskar till att vara av mer tillfällig art. Målet på 5 års sikt bör vara att komma ner i 10 % eller under. Målet på 10 års sikt 5 % eller under.

Handlingsplan

- A) Hälsa. Klubben ska löpande följa försäkringsstatistiken och speciellt beakta utvecklingen av tumörsjukdomar, sköldkörtelproblem, epileptiska kramper och KCS "dry eye". Fördjupning i dessa områden behövs för att finna orsaker och varianter.
- B) Inavelsgrad. Ska sänkas på rasen till ett årssnitt på 6,25 % eller under. Tidplan: 3 år. På 10 års sikt är målsättningen att inavelsgraden ska hållas på 6,25 % eller under.

Aktivitet: Information/utbildning till medlemmar/uppfödare för att öka kompetensen inom området genetik.

- C) Exteriör/Funktion/Mentalitet. Vi ska avla på bra individer med mentalt stabila och rastypiska temperament och värna om de olika "typer" som finns inom rasen. Klubben bör formulera en avelsrekommendation gällande tandförluster.
- D) Vi ska gemensamt fortsätta verka för att få försäkringsbolagen att inse att vår ras är friskare än många andra raser och därför inte hör hemma i de sämsta riskklasserna. Tidplan: Inom 3 år. Aktivitet: Genom att vi följer upp försäkringsstatistiken och så gott det går visar på hur många *individer* det handlar om och tillskriver försäkringsbolagen om vad vi kommit fram till genom statistik och hälsoenkät. Vi ska naturligtvis också försöka påverka våra hundars hälsa genom att inte avla på annat än friska hundar och därigenom förbättra statistiken.

Rasklubben tar fram underlag ur bl a hälsoenkäterna (2004 och 2011) och skriver till försäkringsbolagen om det i vårt tycke felaktiga i att en ras som inte har några som helst rasbundna sjukdomar klassas bland de sjukaste i deras statistik, sämre än raser med ögonsjukdomar, njursjukdomar, defekter i leder o s v. på grund av att varje skada slår så hårt procentuellt i vår numerärt lilla ras.

Ny enkät bör skickas ut om fem år för att stämma av hälsoläget.

Förankring av revidering av RAS för faraohund 2013

Den revidering som gjorts av Monica Lundqvist och Madelene Lönn har baserats på en genomförd enkät år 2011 med för vår ras riktigt bra svarsfrekvens, samt försäkringsstatistik och statistik från SKKs Avelsdata.

Dokumentet lades ut på hemsidan under 2012 och skickades även ut per e-mail till uppfödarna.

Kallelse gick också ut till uppfödarna om ett telefonmöte, där några uppfödare ringde in.

På årsmötet 2013 gick dokumentet igenom och revideringen godkändes. Beslut fattades om att skicka in dokumentet till SKK.

Enligt uppdrag

Madelene Lönn